यत्कृतेऽहमिदं प्राप्ता तेषां वर्षे चतुर्द्दशे। हतपत्यो हतसुता हतबन्धुजनप्रियाः।
बहुशोणितदिग्धाङ्ग्या मुक्तकेश्या रजस्वलाः। एवं कृतोदका भार्य्याः प्रवेक्ष्यन्ति गजाह्वयं। २६४०
कृत्वा तु नैर्ऋतान् दर्भान् धौरेयो धौम्यः पुरोहितः। सामानि गायन् याम्यानि पुरतो याति भारत।
हतेषु भरतेष्वाजौ कुरूणां गुरवस्तदा। एवं सामानि गास्यन्तीत्युक्त्वा धौम्योऽपि गच्छति।
हाहा गच्छन्ति नो नाथाः समवेक्षध्वमीदृशं। अहो धिक्कुरुवृद्धानां बालानामिव चेष्टितं।
राष्ट्रेभ्यः पाण्डुदायादाल्लोभान्निर्व्वासयन्ति ये। अनाथाः स्म वयं सर्व्वे वियुक्ताः पाण्डुनन्दनैः।
दुर्व्विनीतेषु लुब्धेषु का प्रीतिः कौरवेषु नः। इति पौराः सुदुःखार्त्ताः क्रोशन्ति स्म पुनः पुनः। २६४५
एवमाकारलिङ्गैस्ते व्यवसायं मनोगतं। कथयन्तश्च कौन्तेया वनं जग्मुर्मनस्विनः।
एवं तेषु नराग्र्येषु निर्यत्सु गजसाह्वयात्। अनर्द्धे विद्युतश्चासन् भूमिश्च समकम्पत।
राहुरग्रसदादित्यमपर्व्वणि विशाम्पते। उल्काचाप्यपसव्येन पुरं कृत्वा व्यशीर्य्यत।
प्रत्याहरन्ति क्रव्यादा गृध्रगोमायुवायसाः। देवायतनचैत्येषु प्राकाराट्टालकेषु च।
एवमेते महोत्पाताः प्रादुरासन् दुरासदः। भरतानामभावाय राजन् दुर्म्मन्त्रिते तव। २६५०
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ एवम्प्रवदतोरेवतयोस्तत्र विशाम्पते। धृतराष्ट्रस्य राज्ञश्च विदुरस्य च धीमतः।
नारदश्च सभामध्ये कुरूणामग्रतः स्थितः। महर्षिभिः परिवृतो रौद्रं वाक्यमुवाच ह।
इतश्चतुर्द्दशे वर्षे विनङ्क्ष्यन्तीह कौरवाः। दुर्य्योधनापराधेन भीमार्ज्जुनबलेन च।
इत्युक्त्वा दिवमाक्रम्य क्षिप्रमन्तरधीयत। ब्राह्मीं श्रियं सुविपुलां बिभ्रद्देवर्षिसत्तमः।
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ ततो दुर्य्योधनः कर्णः शकुनिश्चापि सौबलः। द्रोणं द्वीपममन्यन्त राज्यं चास्मै न्यवेदयत्। २६५५
अथाब्रवीत्ततो द्रोणो दुर्य्योधनममर्षणं। दुःशासनञ्च कर्णञ्च सर्व्वानेव च भारतान्।
अवध्यान् पाण्डवानाहुर्देवपुत्त्रान् द्विजातयः। अहं वै शरणं प्राप्तान् वर्त्तमानो यथा बलं।
गतान् सर्व्वात्मना भक्त्या धार्त्तराष्ट्रान् सराजकान्। नोत्सहेयं परित्यक्तुं दैवं हि बलवत्तरं।
धर्म्मतः पाण्डुपुत्त्रा वै वनं गच्छन्ति निर्ज्जिताः। ते च द्वादशवर्षाणि वने वत्स्यन्ति पाण्डवाः।
चरितब्रह्मचर्य्याश्च क्रोधामर्षवशानुगाः। वैरं निर्य्यातयिष्यन्ति महद्दुःखाय पाण्डवाः। २६६०
मया च भ्रंशितो राजन् द्रुपदः सखिविग्रहे। पुत्त्रार्थमयजद्राजा बधाय मम भारत।
याजोपयाजतपसा पुत्त्रं लेभे स पावकात्। धृष्टद्युम्नं द्रौपदीञ्च वेदीमध्यादनिन्दितां।
धृष्टद्युम्नस्तु पार्थानां श्यालः सम्बन्धिनां मतः। पाण्डवानां प्रियरतस्तस्मान्मां भयमाविशत्।
ज्वालावर्णो देवदत्तो धनुष्मान् कवची शरी। मर्त्यधर्म्मतया तस्माद्द्य मे साध्वसो महान्।
गतो हि पक्षतां तेषां पार्षतः परवीरहा। रथातिरथसंख्यायां योऽग्रणीरर्ज्जुनो युवा। २६६५
सृष्टप्राणो भृशतरं तेन चेत्संङ्गमो मम। किमन्यद्दुःखमधिकं परमं भुवि कौरवाः।
धृष्टद्युम्नो द्रोणमृत्युरिति विप्रथितं वचः। मद्वधाय श्रुतोऽप्येष लोके चाप्यतिविश्रुतः।
सोऽयं नूनमनुप्राप्तस्त्वत्कृते काल उत्तमः। त्वरितं कुरुत श्रेयो नैतदेतावता कृतं।